

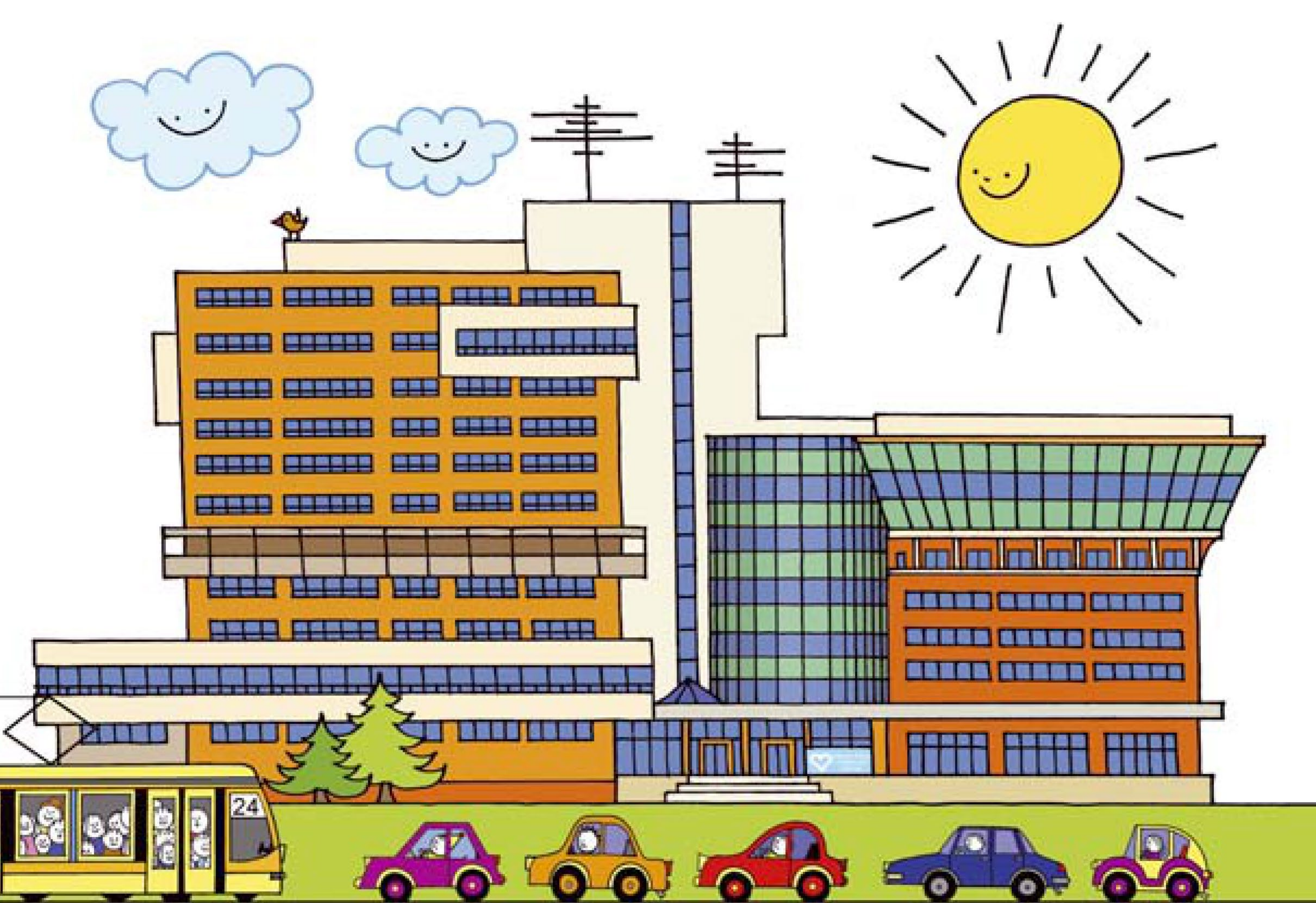
SZÍVKATÉTEREZÉSRE VÁROK

Szöveg: Vasváriné Vida Mária és Veres Erzsébet
Illusztráció: © Bartos Erika, 2011

SZÍVKATÉTEREZÉSRE VÁROK

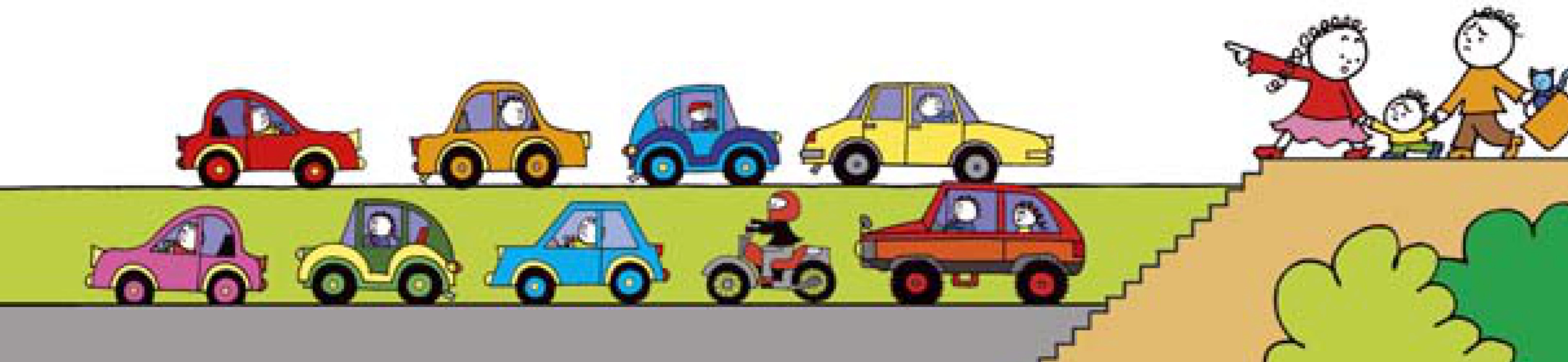

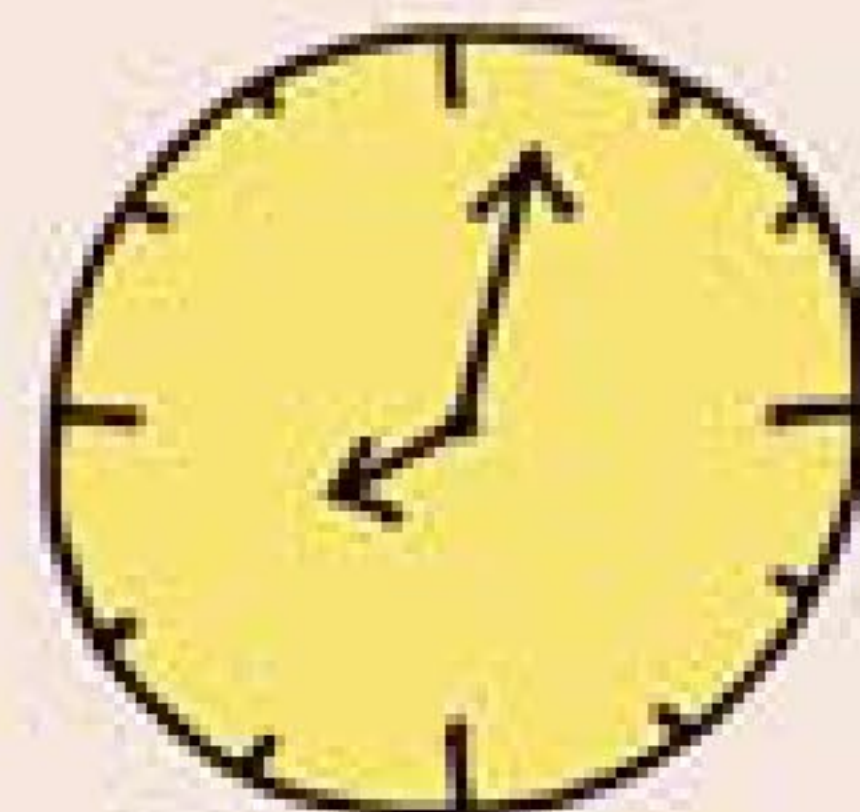

Miért jövök szívkatéterezésre a kórházba?

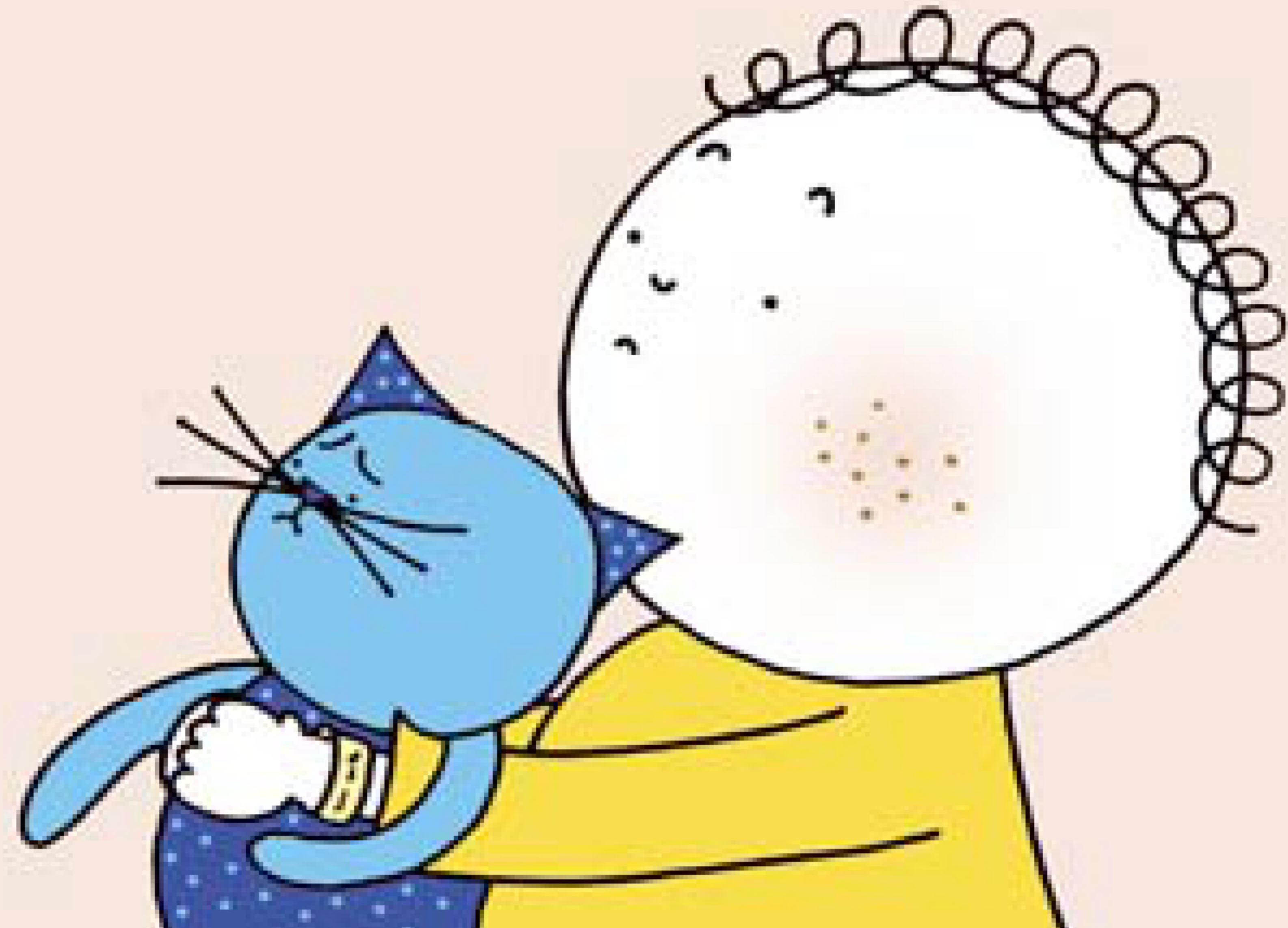
Azért jövök a kórházba, hogy az orvosok elaltassanak, és így meg tudják nézni a szívemet, hogy jól működik-e. Be kell hoznom néhány váltóruhát, mert pár napot a kórházban fogok tölteni. Behozhatom a kedvenc játékaimat is. A kék cicám a kedvencem. A szüleim minden nap meglátogathatnak.

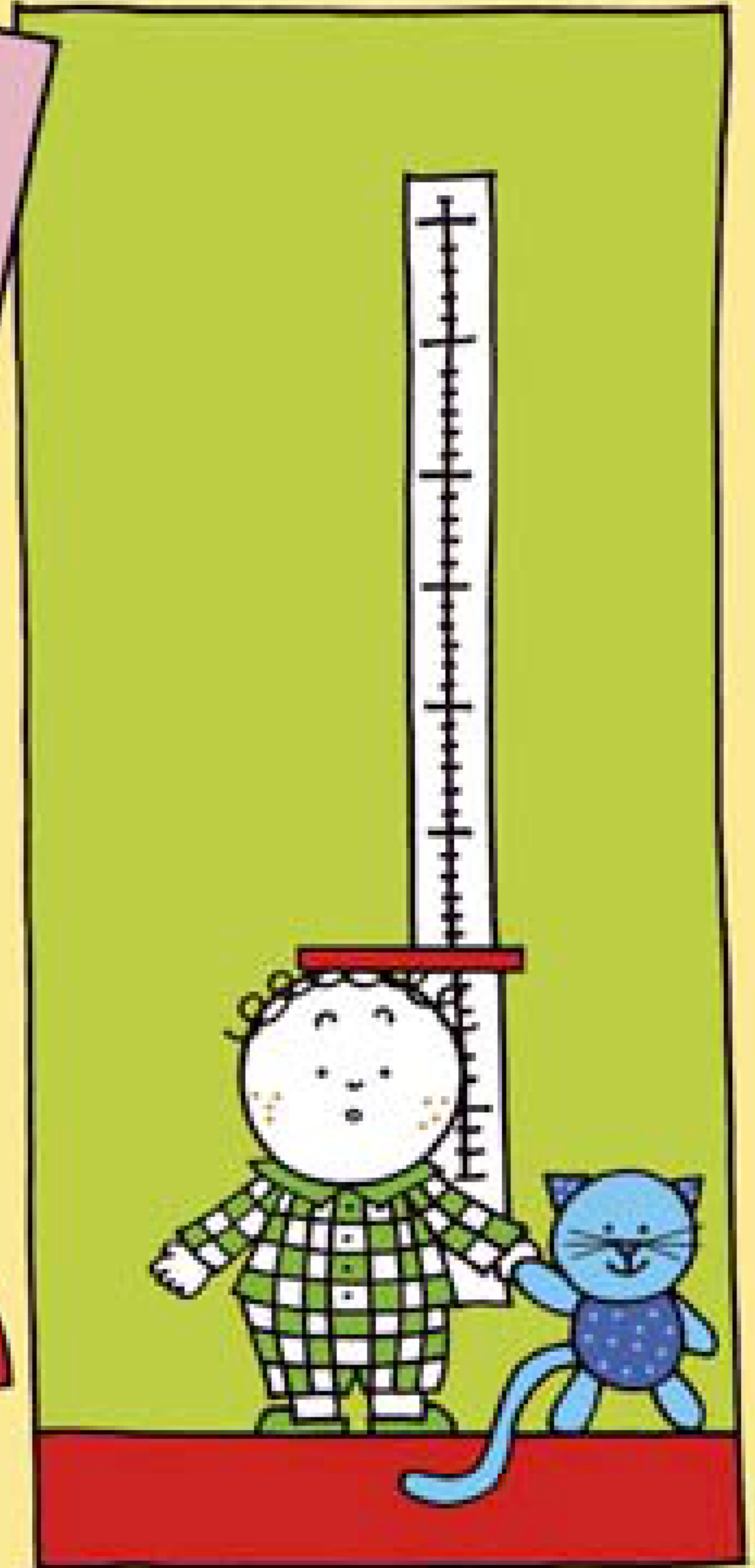
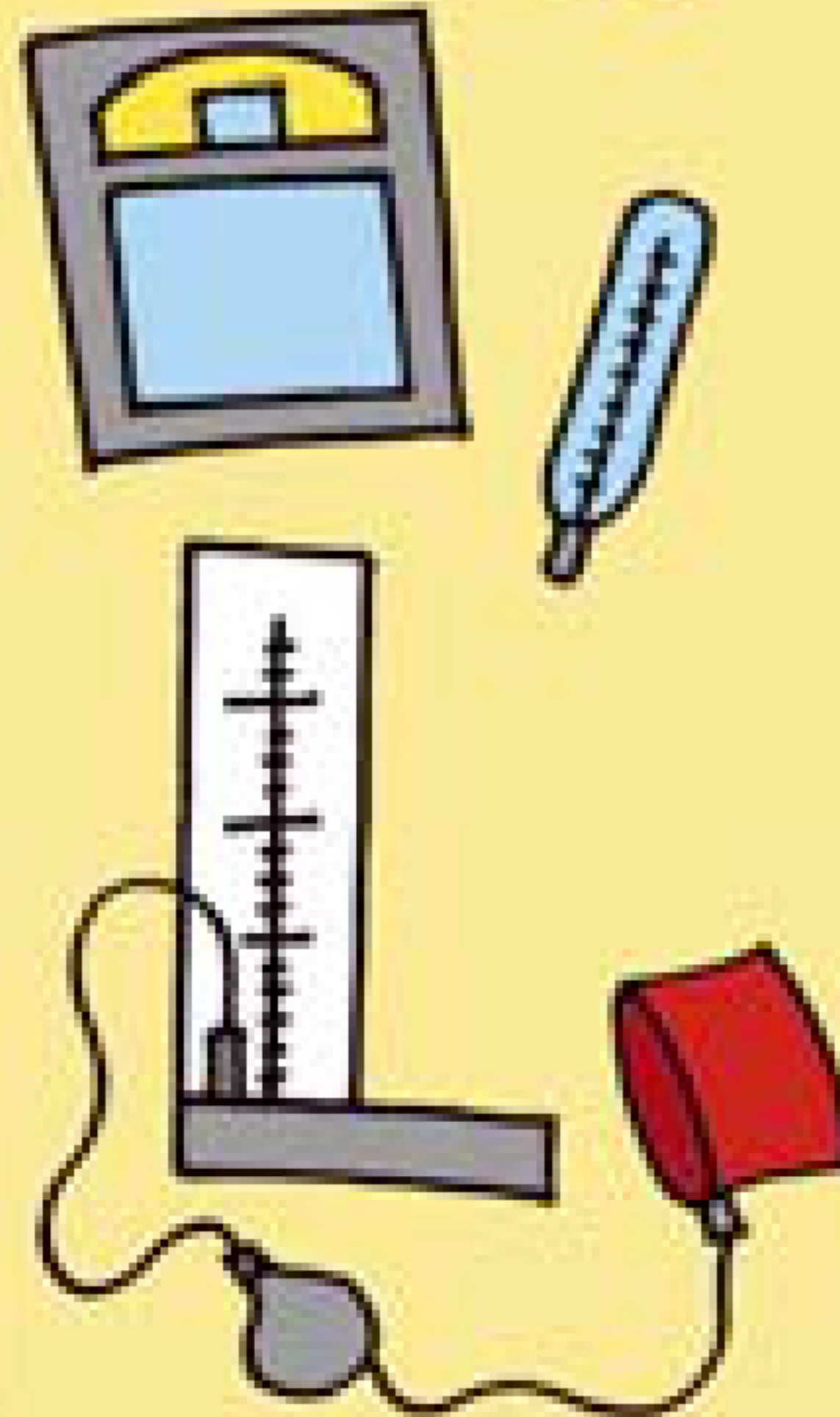
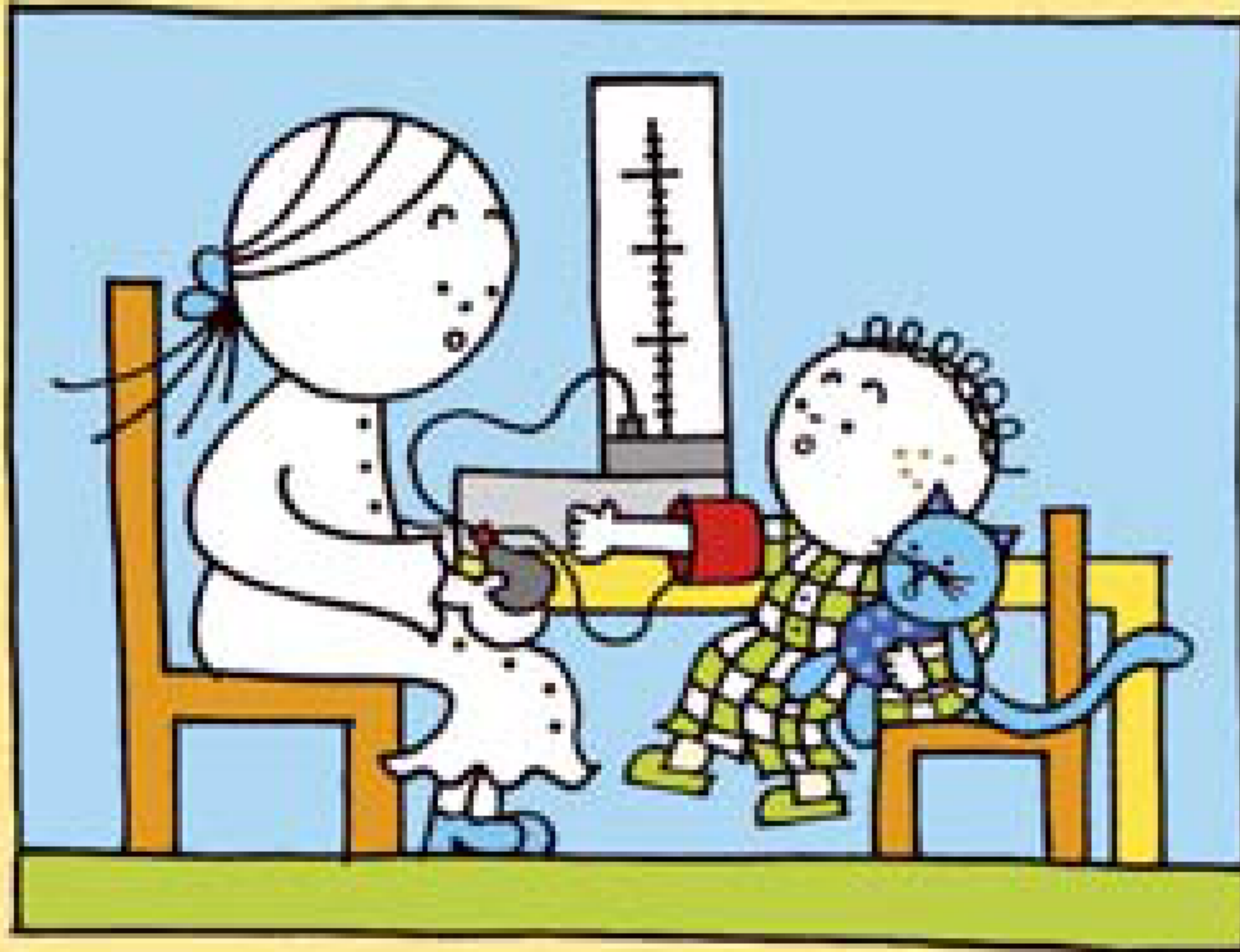
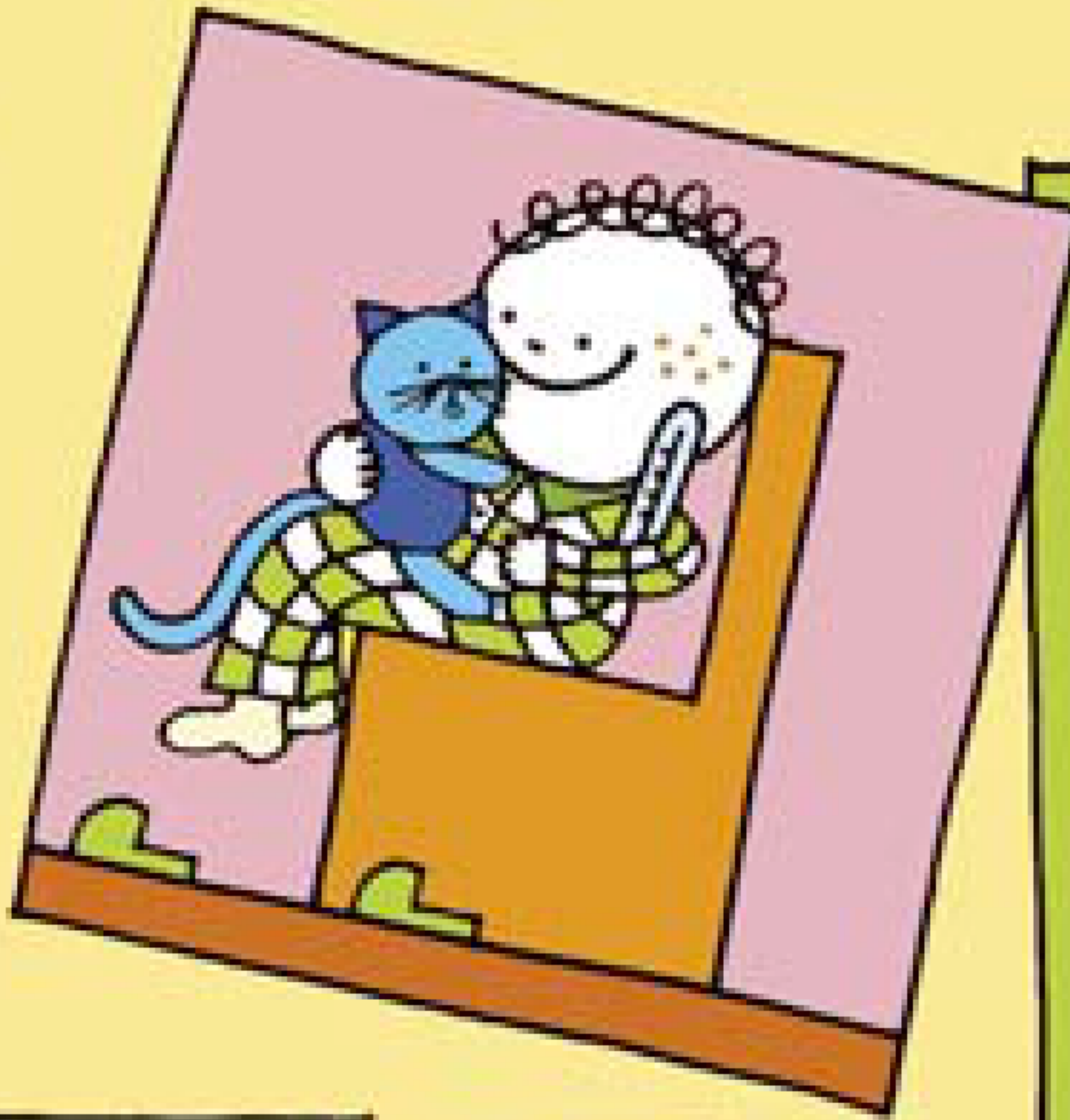
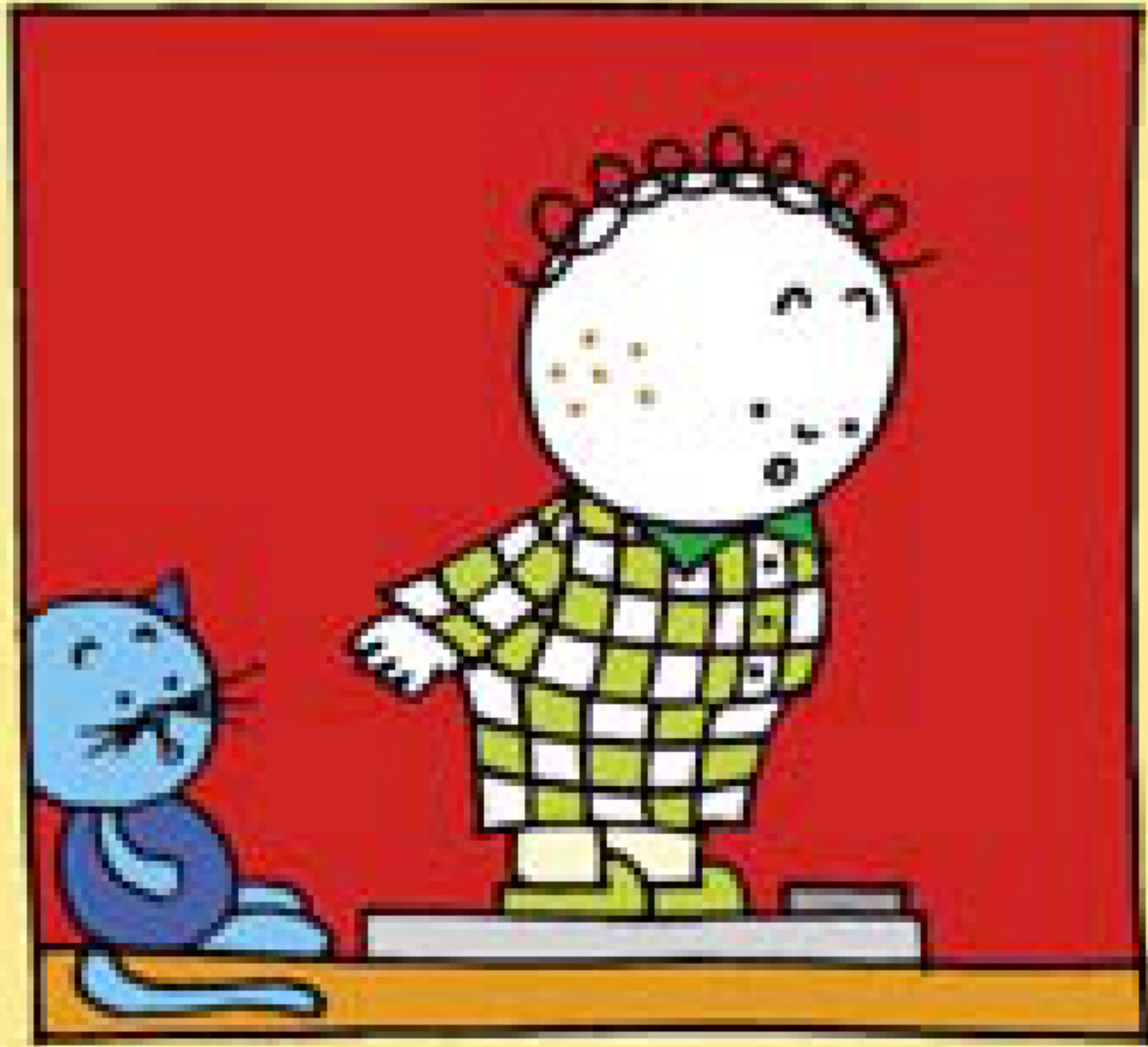
A kórházban

A katéterezés előtti napon kell bejönnöm a kórházba, a második emeleti osztályra. Anyukám egész nap velem lehet. Egy nagy zöld köpenyt kell viselnie, ami eltakarja az utcai ruháját. Az a nővérke, aki vigyáz majd rám, megmutatja nekem, melyik ágyban fogok aludni, és ad egy karszalagot, amin rajta lesz a nevem. A nővérke beszélgetni fog anyukámmal arról, hogy otthon mit hogyan csinálunk, mennyit eszem, hogyan alszom, milyen gyógyszereket szedek. Ezeket fel is írja a papíromra. A nap során néhány vizsgálatot fognak végezni.

A nővérke megméri, milyen nehéz és milyen magas vagyok. Meg fogja mérni a hőmérsékletemet, és a vérnyomásomat is. A hőmérőt a hónom alatt kell tartanom pár percig, miközben nyugodtan ülök. Eközben anyukámmal olvashatunk, vagy nézhetem a tévét. Megmérjük a szaturációmát is, vagyis, hogy mennyi oxigén jut a vérembe. A szaturációmérőnek van egy csipesze, ami pirosan világít. Ezt az ujjamra kell tenni, és nem szabad mozogni. A gép pár másodperc múlva egyenletesen csipog, és kiír egy számot. A vérnyomásmérőnek van egy mandzsettája, amit a karomra rak a nővérke, és elkezdi felfújni. Ez egy picit szorít, de nem fáj. Eközben sem szabad mozogni, az egész csak néhány másodpercig tart.

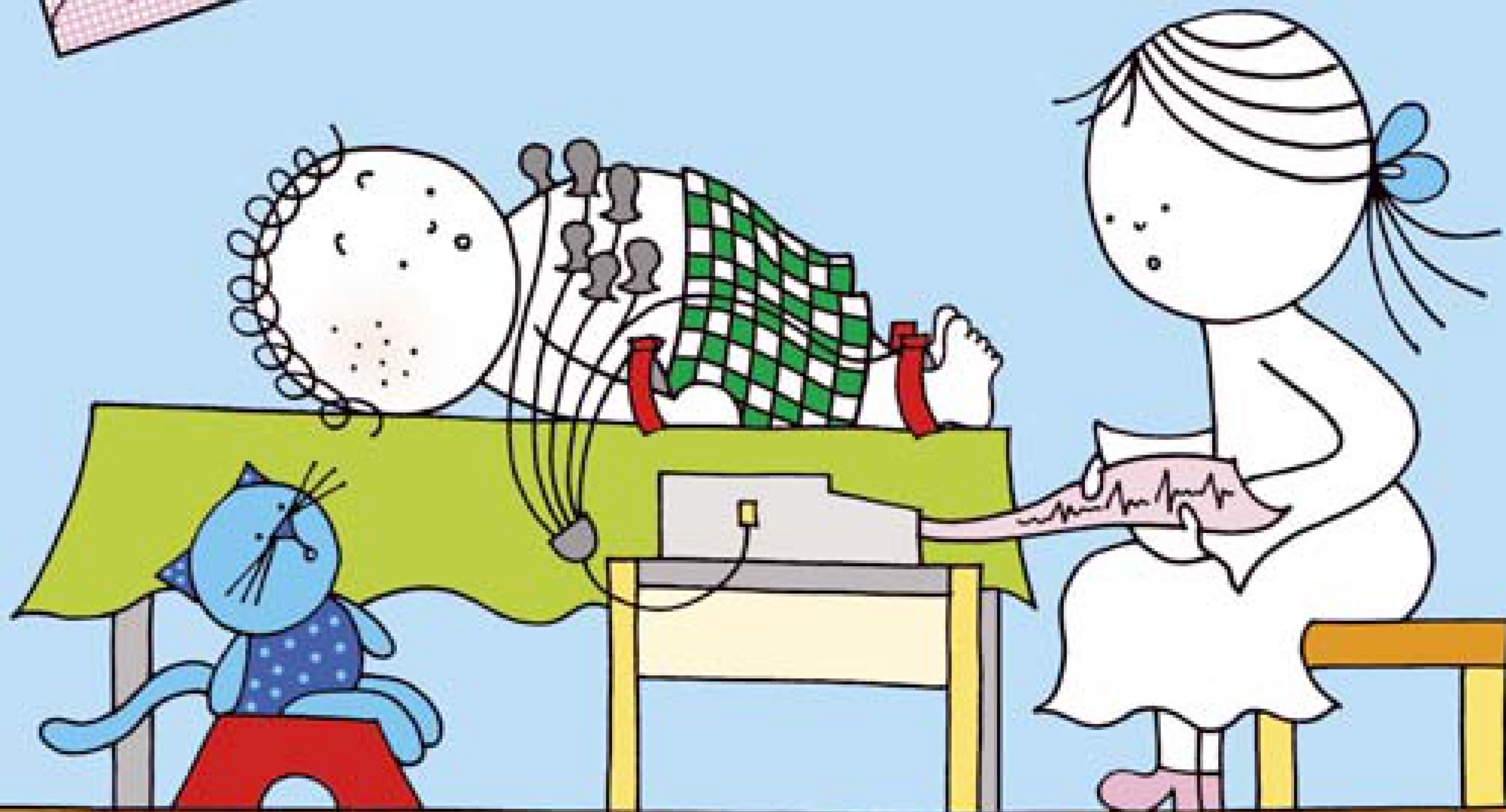
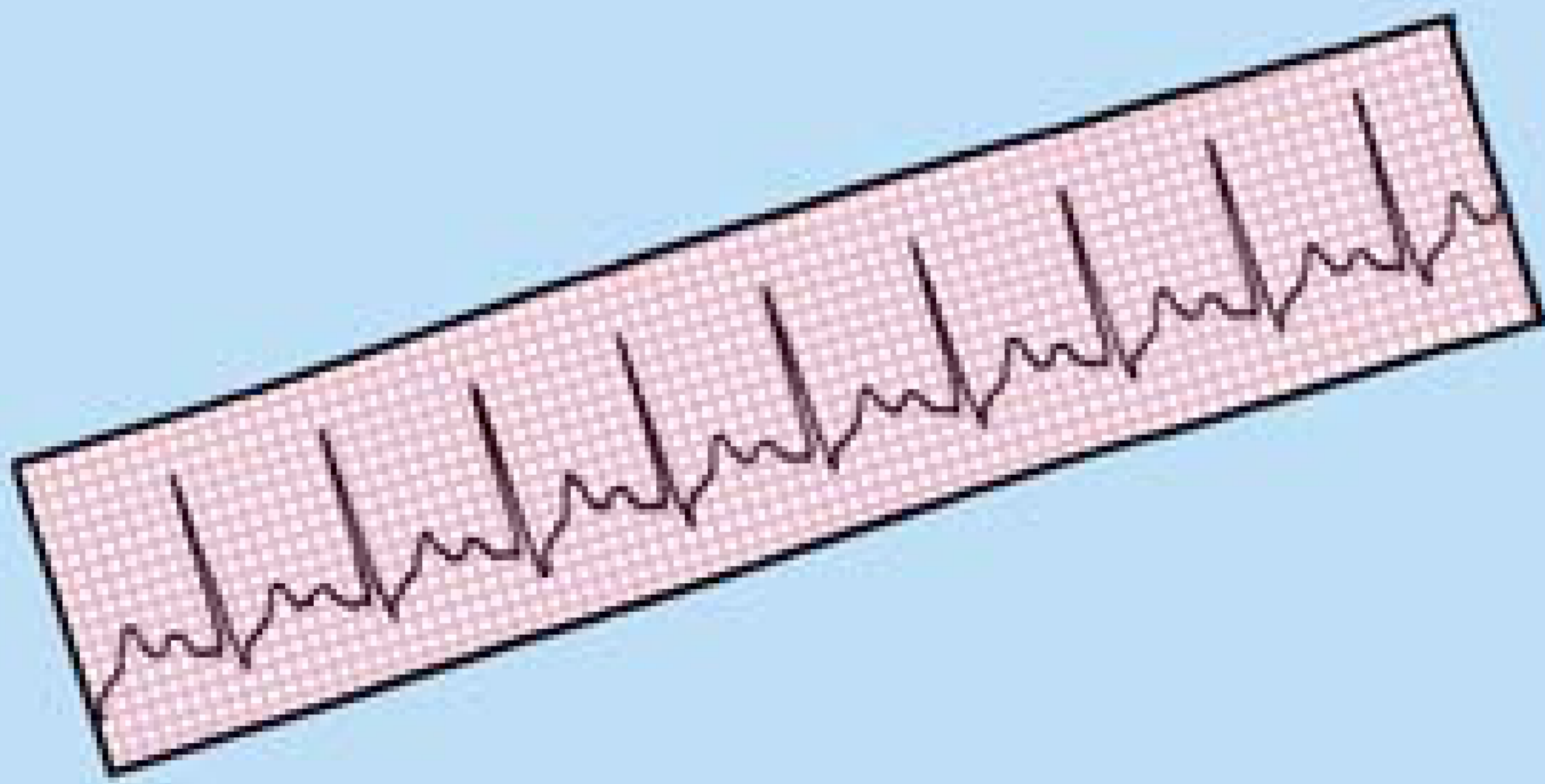
Szükség lesz vérvételre, és a pisimet is megvizsgálják majd. Ehhez bele kell pisilnem egy csőbe, amiben anyukám végig segíthet nekem.

A vérvétel egy külön szobában történik, ahol egy másik nővérke lesz velem. A karomat egyenesen kell tartanom.

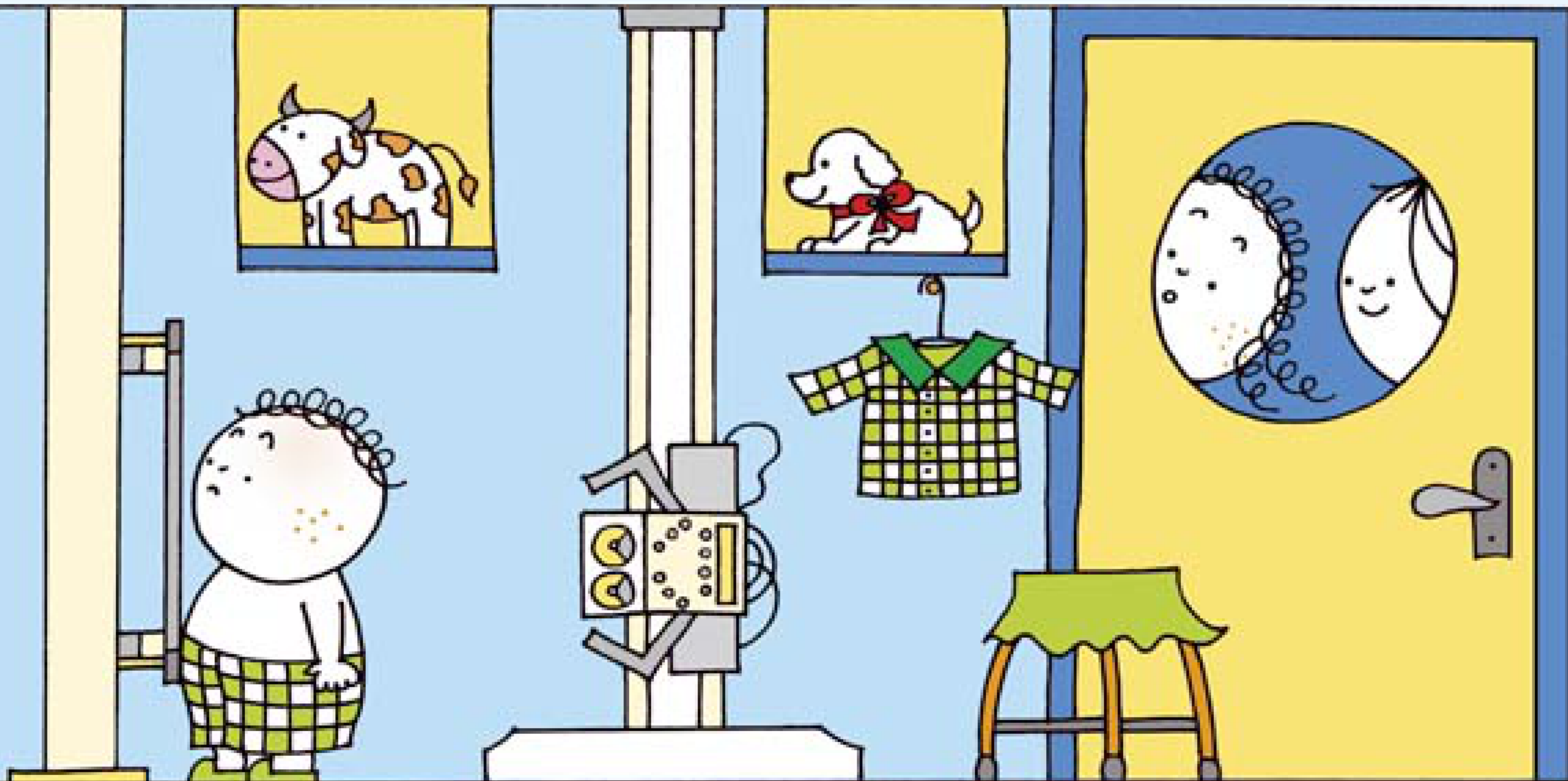
Egy pántot köt majd a nővér a karomra, hogy jobban látszódjanak az ereim. Egy nagyon vékony tűvel fog megszúrni, és a véremből egy keveset a kémcsövekbe folyat. Ha a vérvétel előtt napközben sokat iszom, akkor hamar végzünk. A szúrás egy kicsit fáj, de ha nyugodtan tudok ülni, akkor nem fáj annyira. A végén a nővérke beragasztja a szúrás helyét, hogy ne vérezzen a kezem. Pár percig erősen kell szorítani a sebre a vattát. Utána már nyugodtan játszhatok, vagy rajzolhatok. Legjobban házakat szeretek rajzolni.

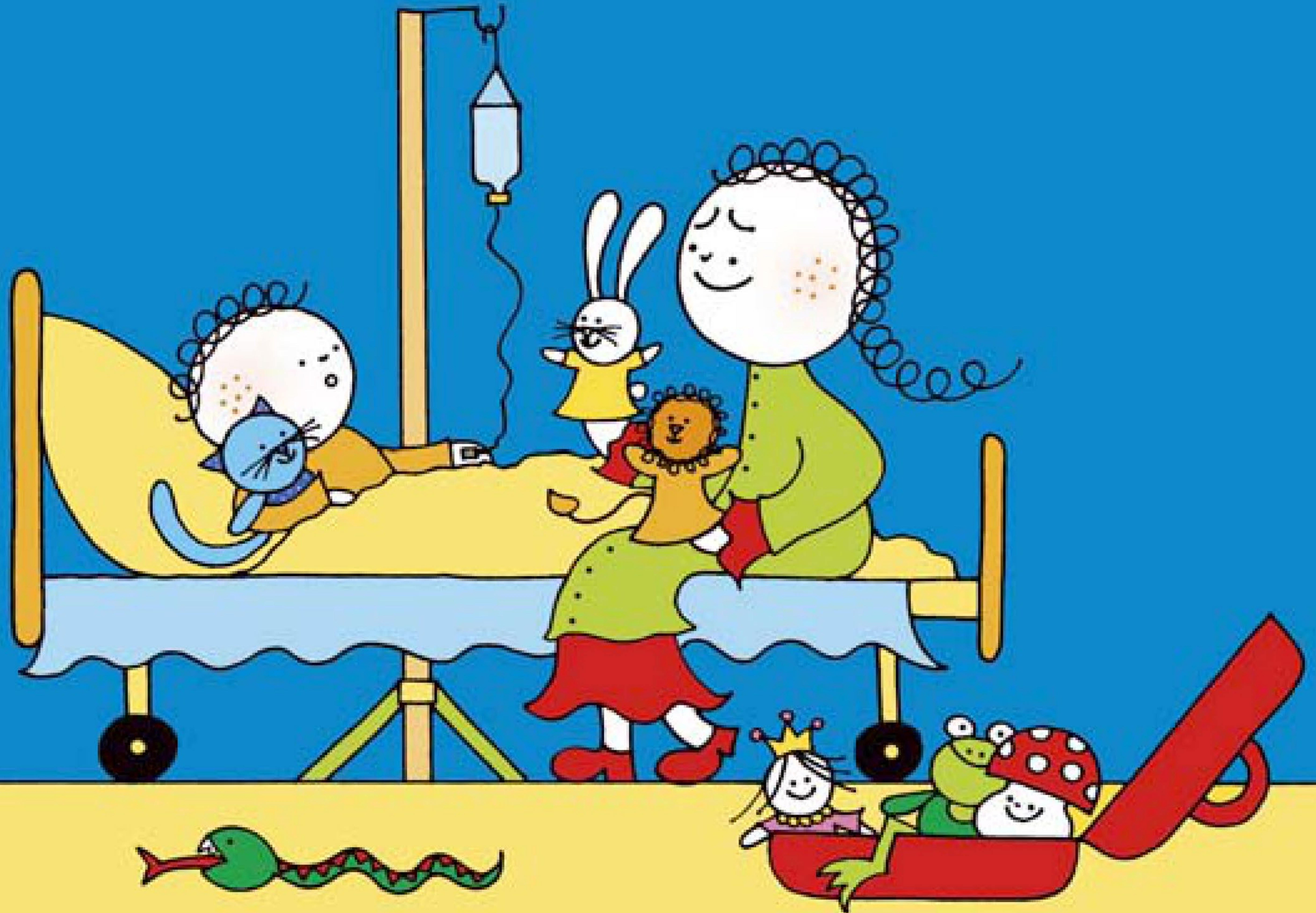

Az EKG vizsgálat egyáltalán nem fáj.
A gép lerajzolja, hogyan ver a szívem.

Lehet, hogy röntgenvizsgálatra is el kell mennem. A röntgen az épület másik részében van, az első emeleten. Az anyukám el fog kísérni ide is. Le kell majd venni a pólómat, és egy gép elé kell állnom. Segítenek majd, hogy jó helyre álljak. Pár másodpercig kell mozdulatlanul lennem, amíg a röntgengép lefényképezi a mellkasomat. A különleges fényképen a mellkasom belseje látszik: a bordáim és a tüdőm.

A katéterezés reggelén meg kell fürdenem a kórházi folyékony szappannal. Ekkor már nem szabad ennem, és valószínűleg innom sem. Azért, hogy ne legyek nagyon szomjas, be fognak kötni egy infúziót a kezembe. Ez a vérvételes szobában történik. Amikor megsúrnak a kezemet, egy vékony műanyag csövecske bennmarad. Ezen keresztül jut a folyadék az infúziós palackból a testembe. A szúrás egy kicsit fájni fog, de az, amikor a cső bent van a kezemben, az már nem. Ha infúziót kapok, akkor is tudok kicsit játszani, de nem szabad mozgatni a kezemet, nehogy kijöjjön a cső. Anyukám báboz nekem, hogy gyorsabban szaladjon az idő.

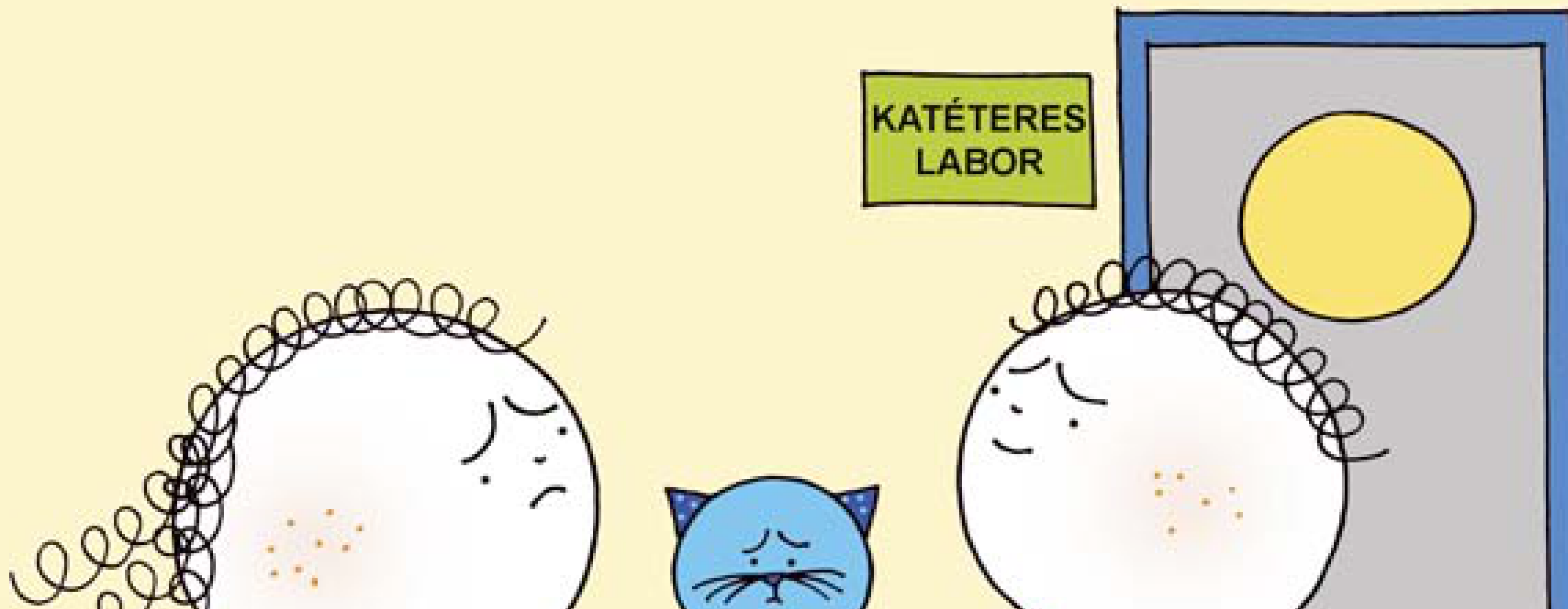

2. EMELET

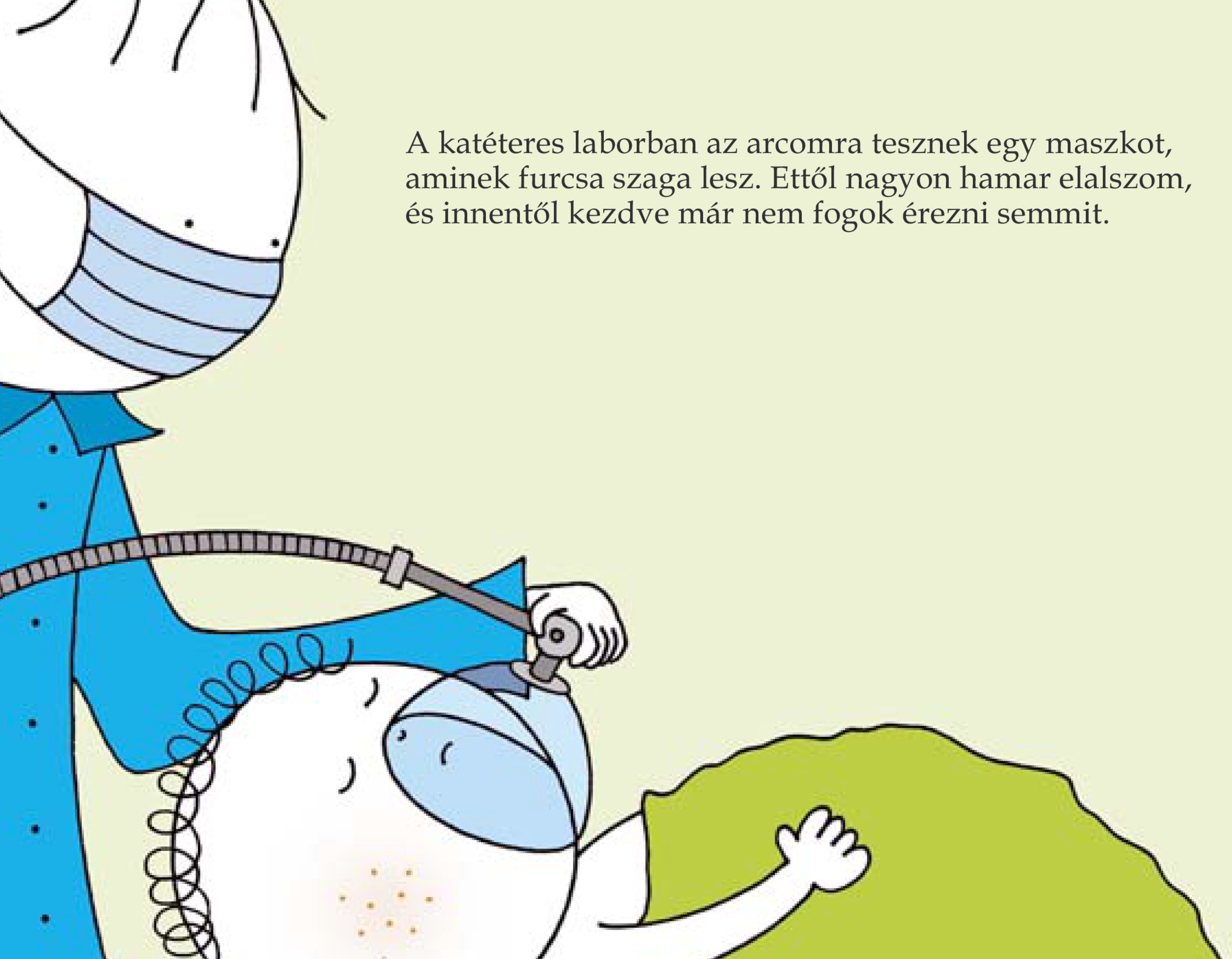
KATÉTERES LABOR →

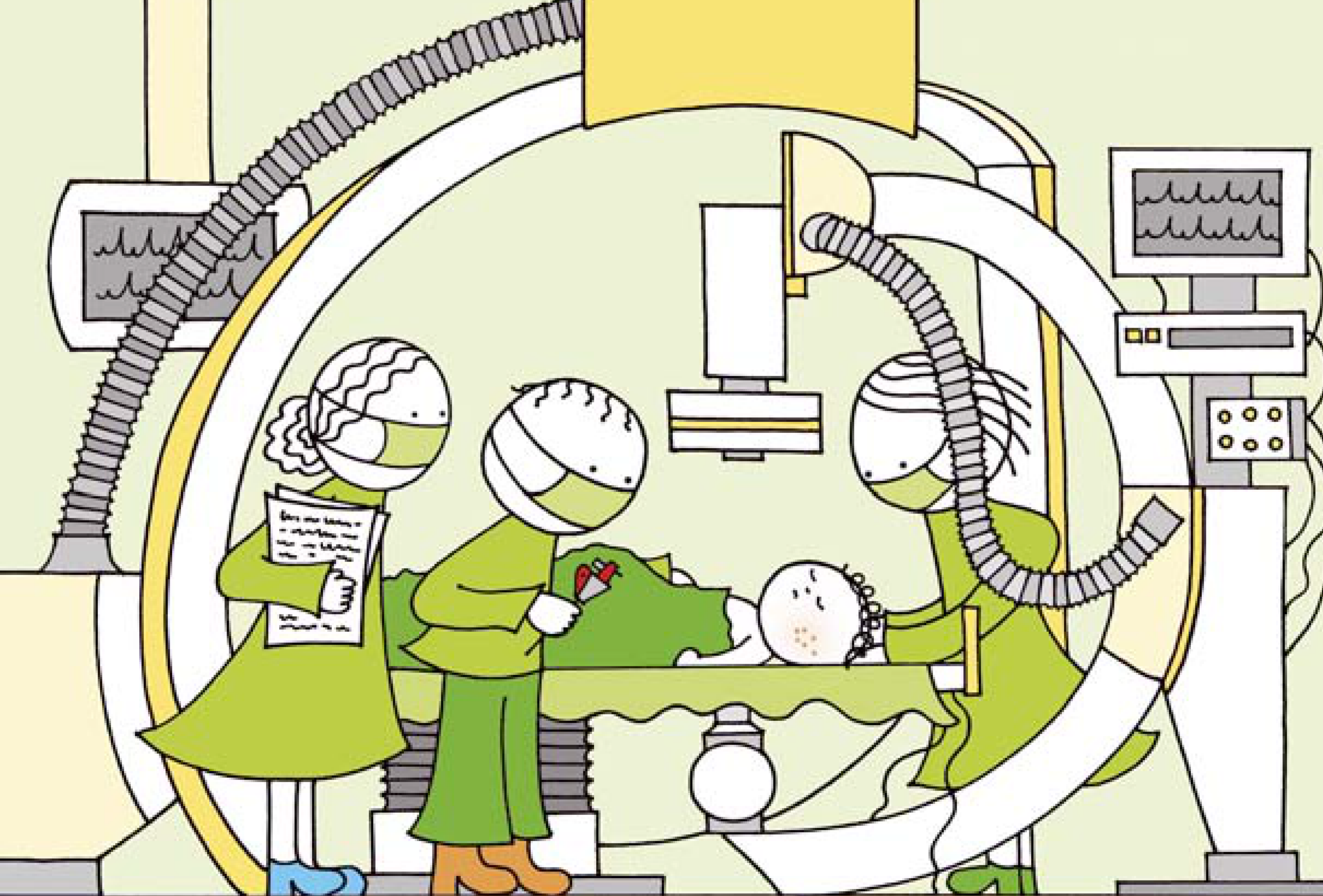

Amíg várni kell, fogok kapni nyugtatót. Ez egy szirup, amit kanállal kell bevenni. Miután lenyelem, kicsit álmos leszek, lehet, hogy szédülni fogok vagy kettőt látok az emberekből. Nehezen fogok majd tudni mozogni, ezért inkább az ágyban kell maradnom. Amikor eljön az ideje, akkor hoznak egy hordágyat, amire átfektetnek, és ezen visznek át a katéteres laborba. Kitolnak a folyosóra, lifttel lemegyünk az első emeletre. Jönni fog velem a nővérke is, aki aznap vigyázott rám, és a szüleim elkísérhetnek egészen a katéteres labor ajtajáig.

A katéteres laborban az arcomra tesznek egy maszkot, aminek furcsa szaga lesz. Ettől nagyon hamar elalszom, és innentől kezdve már nem fogok érezni semmit.

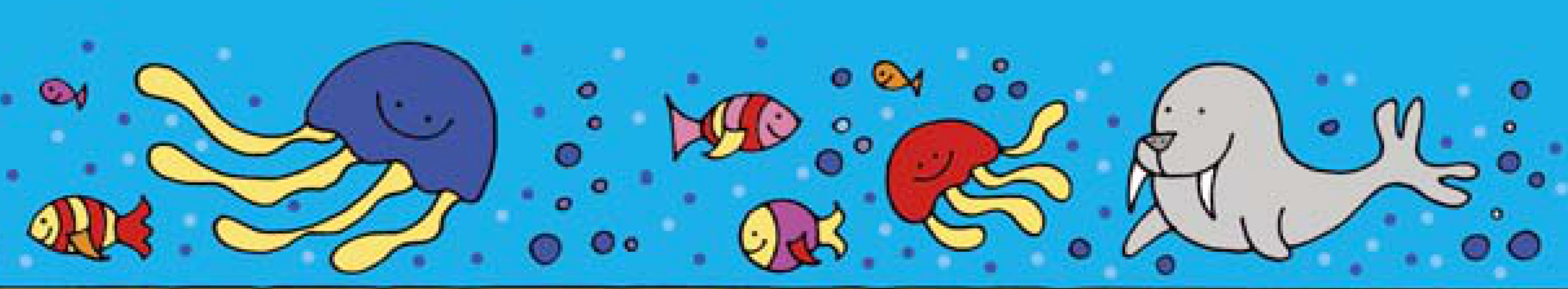

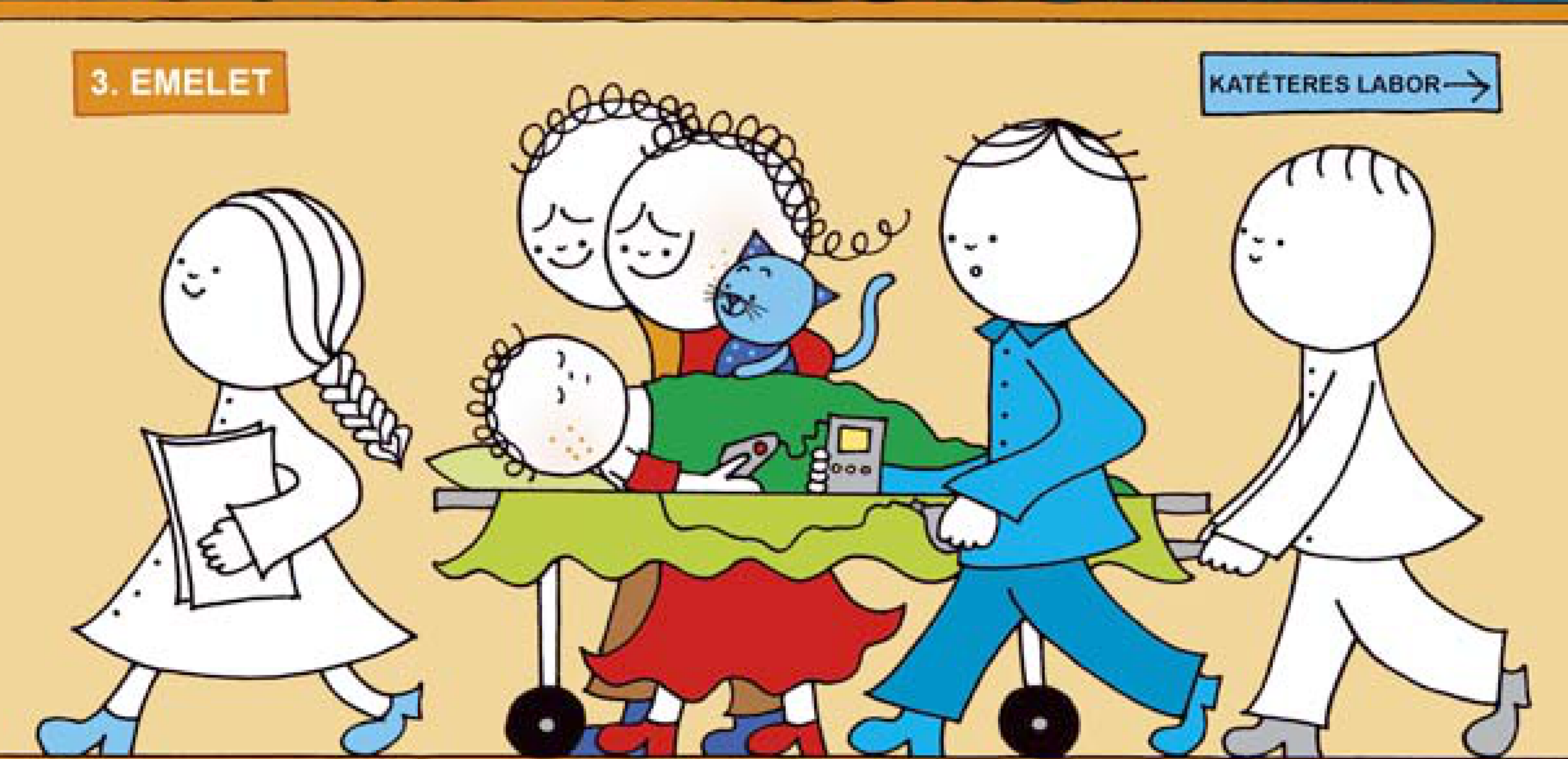
Most álmodom.
Anyukám és Apukám a folyosón
várják a katéterezés végét.

3. EMELET

KATÉTERES LABOR →

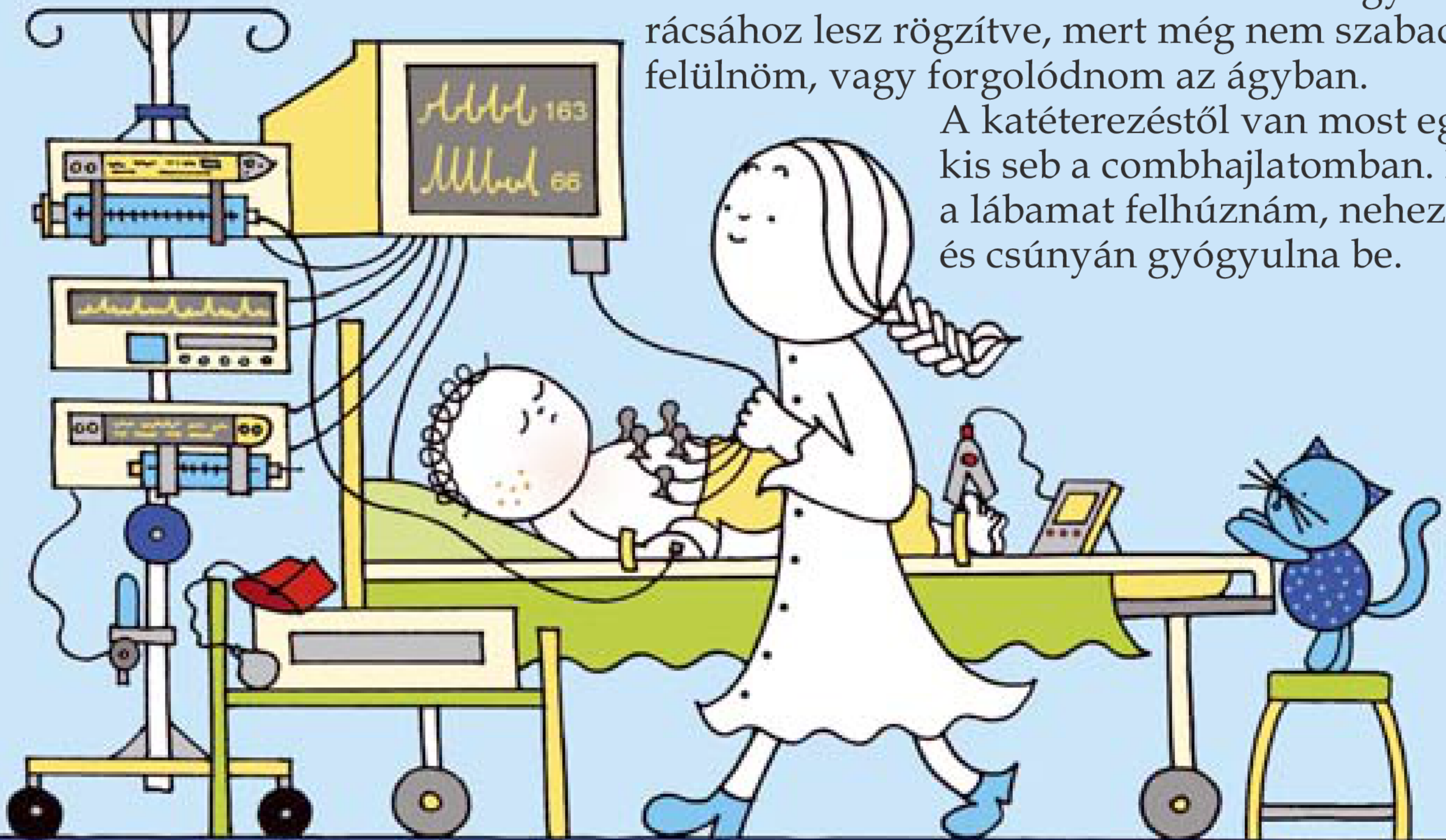
A katéterezés után fel fognak ébreszteni, de még nagyon álmos leszek.
A szememet valószínűleg visszacsukom, de a hangokat hallani fogom.
A folyosón a szüleim jöhetnek az ágy mellett, amíg engem feltolnak
a harmadik emeletre, az intenzív osztályra.

Itt egy másik nővérke fog rám vigyázni. Az ágyam mellett lesz egy monitor és egy infúziós állvány. A monitoron színes vonalakat és számokat lehet majd látni. Ezekből tudják az orvosok és a nővérek, hogy minden rendben van-e velem. A testemen kis tappancsok lesznek, az EKG-érzékelők. A lábamon vagy a kezemen lesz egy szaturációmérő, a karomra pedig időnként feltesznek egy vérnyomásmérő mandzsettát.

Ezekről a drótok mind a monitorhoz mennek. A karom és a lábam lazán az ágy rácsához lesz rögzítve, mert még nem szabad felülnöm, vagy forgolódnom az ágyban.

A katéterezéstől van most egy kis seb a combhajlatomban. Ha a lábamat felhúznám, nehezen és csúnyán gyógyulna be.

Ha a nővérke már mindent beállított, és szépen elrendezett, a szüleim bejöhetnek egy kis időre hozzám. Egyszerre csak egyvalaki jöhet be, mert az intenzív osztályon sokan dolgoznak. Ha több látogató lenne, nagyon nagy lenne a kavarodás.

Minden gyerek ágya mellett van monitor meg infúziós állvány és néha még más gépek is. Ezek sokszor csipognak, sípolnak, így jelzik a nővéreknek, ha valami változás van. Ezért ezek a hangok nagyon fontosak, bár általában elég zavaróak, amikor pihenni szeretnénk.

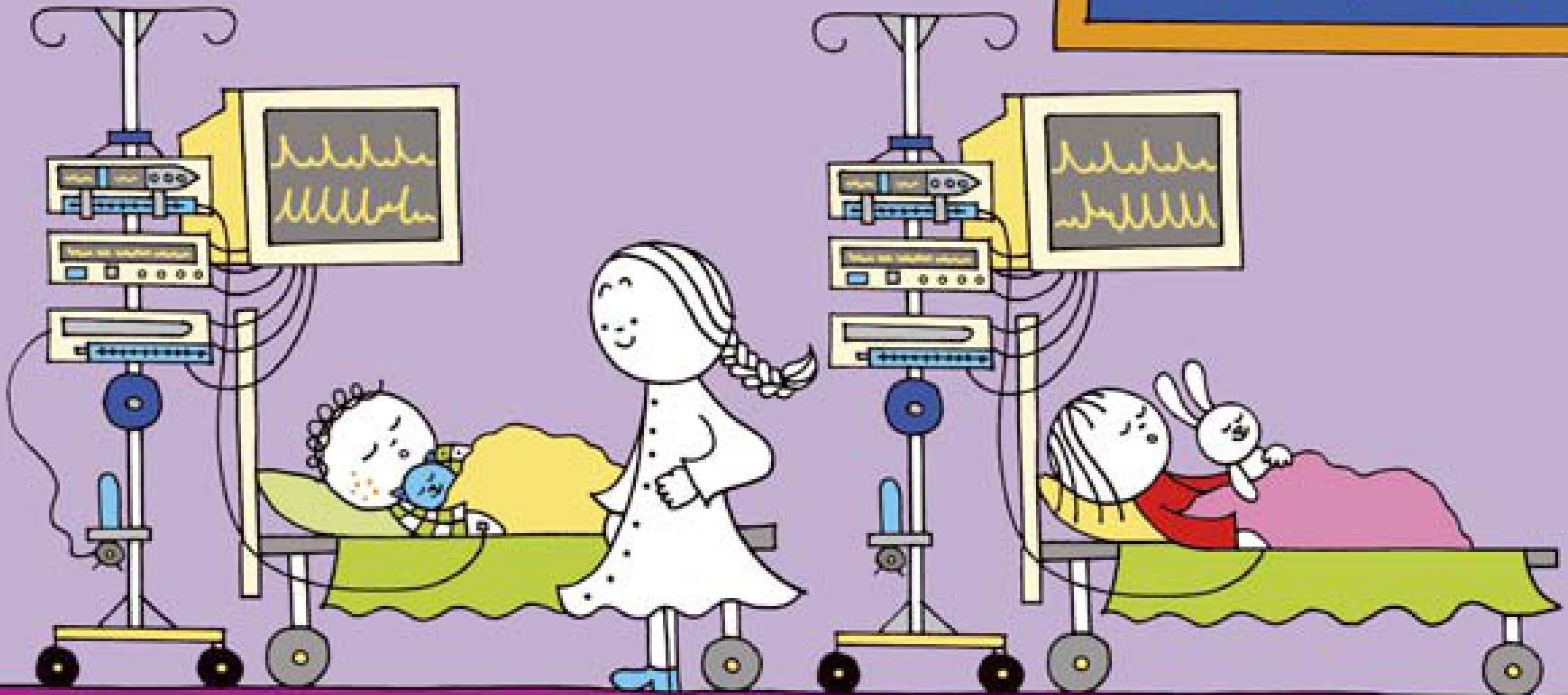
Az altatás után a gyomrom még nem úgy működik, mint máskor, ezért egy ideig még nem szabad ennem. A nővérke fogja megmondani, mikor ihatok. Akármennyire szomjasnak érzem magam, akkor is csak pár kortyot ihatok először. Ha nem hányom ki, akkor fokozatosan egyre többet szabad inni, és utána már ehetek is egy keveset. Délután hosszabb időre is bejöhetnek a szüleim. De egyszerre mindig csak egyvalaki.

Aki bejön látogatni, az itt is egy zöld köpenyt fog felvenni, hogy az utcai ruháját eltakarja. Hozhatnak nekem mindenféle enni- és innivalót, olvasnivalót, filmeket. Az ágyból még egyáltalán nem fogok tudni felkelni, de így is lehet beszélgetni

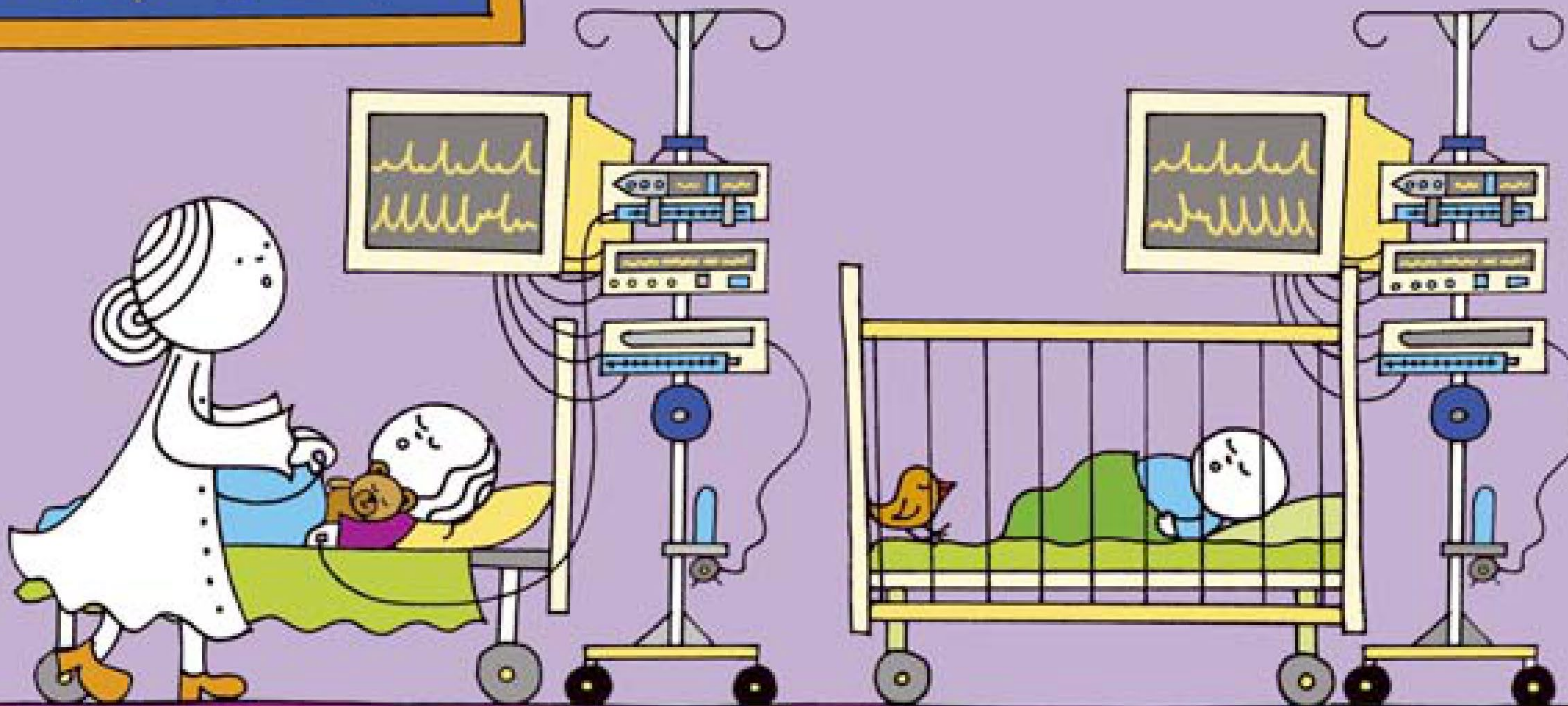

Amikor a szüleim nincsenek velem, a nővérkének kell szólnom, ha szeretnék valamit. Lehet, hogy napközben egy doktor bácsi vagy doktor néni is megvizsgál. Este, amikor elalszom, a szüleim nem lehetnek bent, de a nővérkéek továbbra is vigyáznak rám.

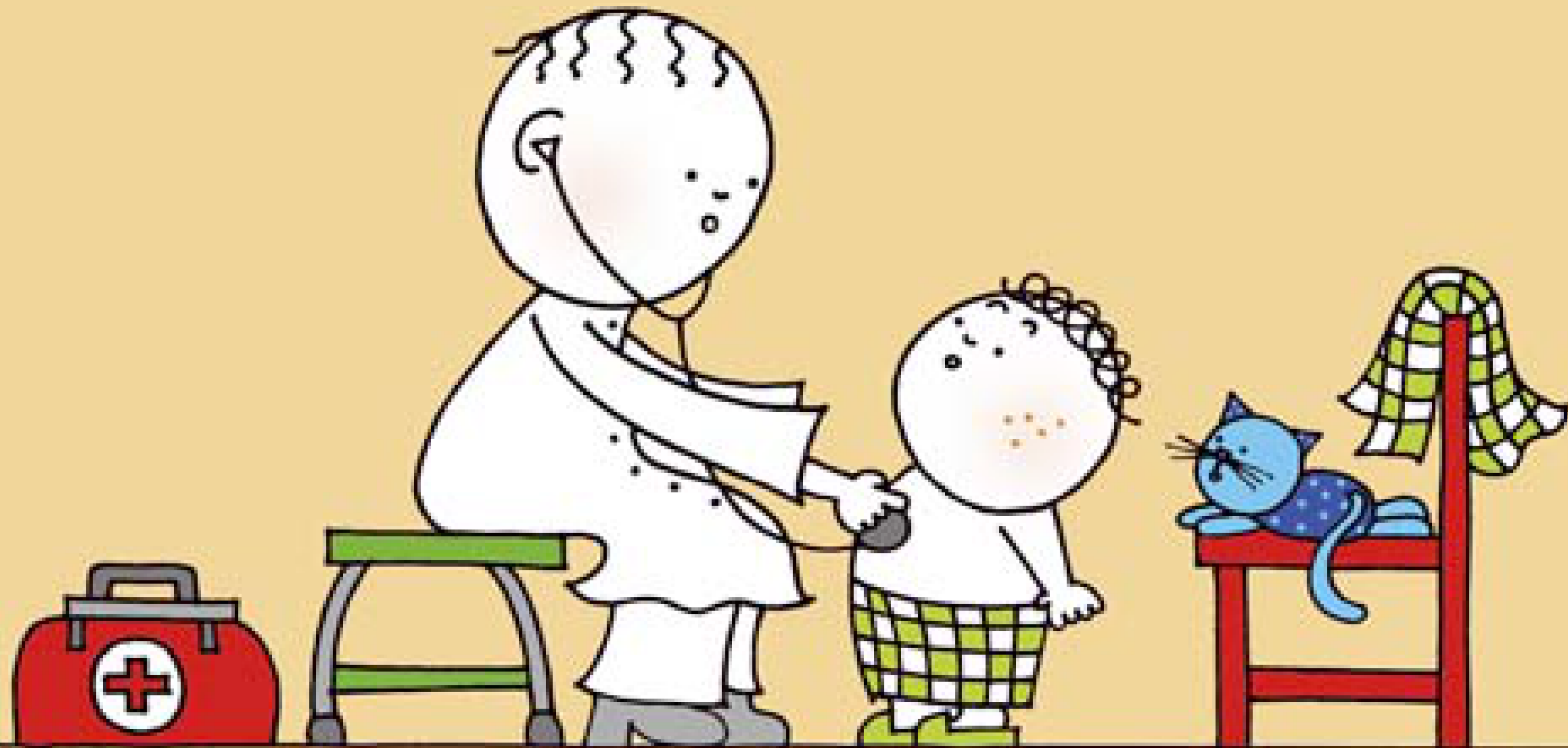

Reggel már többet fogok tudni mozogni. A kezem és a lábam már nem lesz az ágy rácsához erősítve. Még ekkor is sokszor oda fog jönni a nővérke az ágyamhoz, hogy mindent ellenőrizzen. Ezek közül semmi sem fáj.

Ébredés után a szüleim a nővérkével egyeztetik milyen ételt, illetve italt kaphatok. Aztán a doktor bácsi újra megvizsgál.

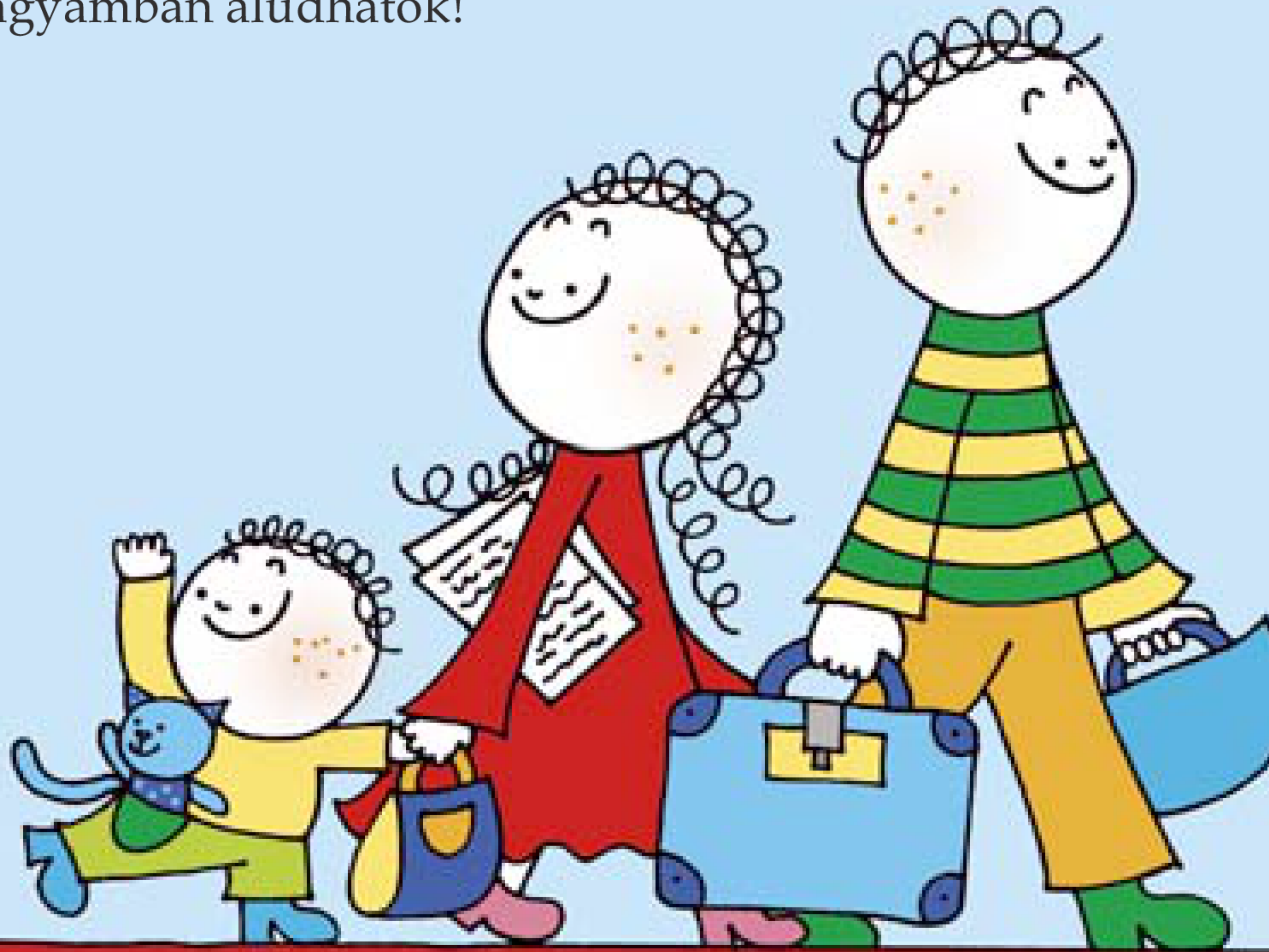
Ha mindent rendben talál, akkor lemehettek a második emeletre, ahol anyukám vagy apukám egész nap velem lehet.

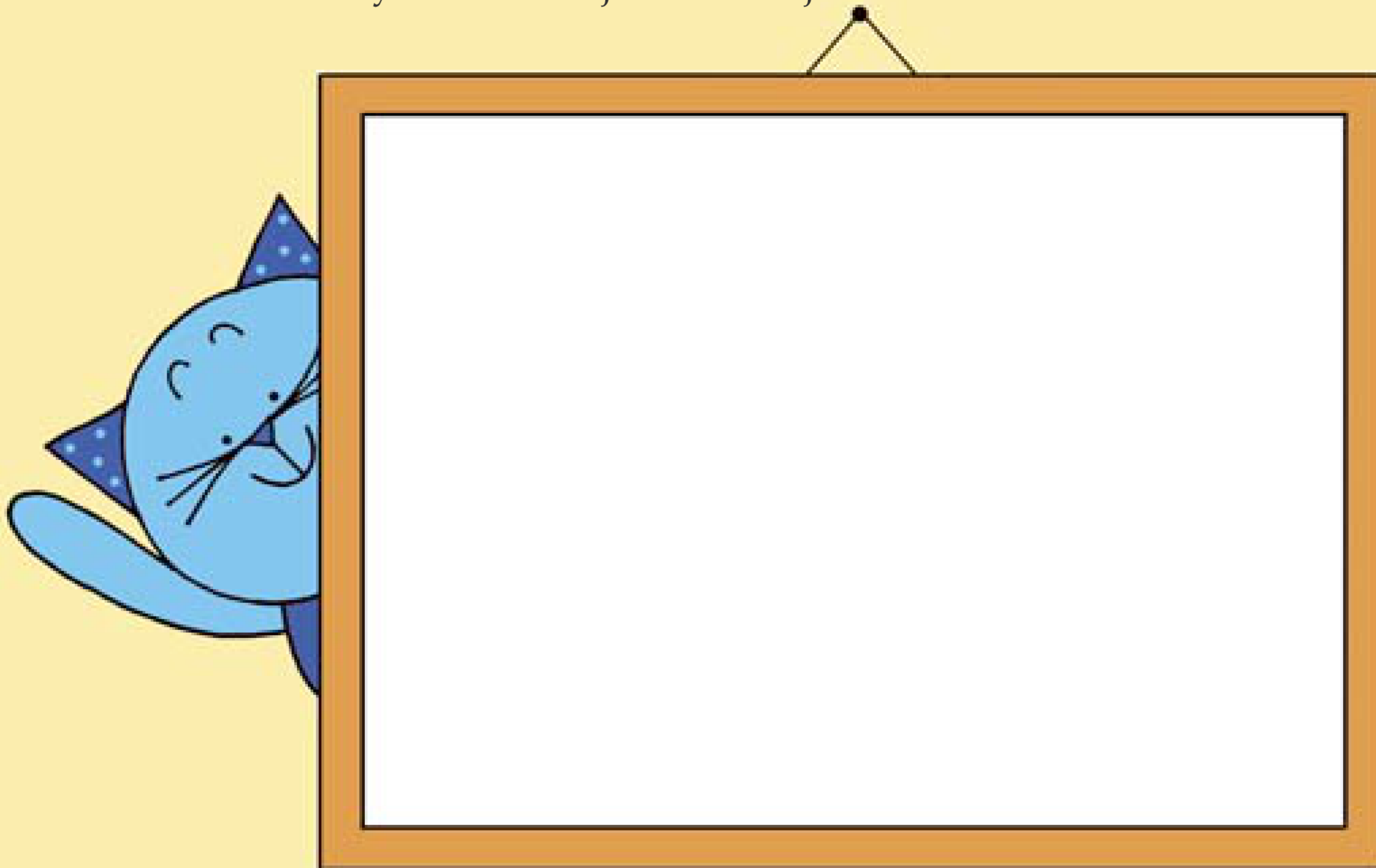
Itt már sétálhatok és játszhatok a többi gyerekekkel is.

Valószínűleg már ezen a napon hazaengednek. Néha olyan hamar, hogy a másodikra sem kell lemennem. Ma este már újra a saját ágyamban aludhatok!

A kedvenc cicámat mindenhova magammal viszem. A kórházba is elkísért.
Neked is van ilyen kedvenc játékos? Rajzold le!

Köszönet az angliai
Birmingham Children's Hospitalnek,
hogy információs anyagaikat felhasználhattuk.

